

Cattleya (Guarianthe) skinneri

Jag bröt sönder min barkmonterade *Cattleya skinneri* under våren år 2000. På denna barkbit har hon suttit sedan Brasilienimporten 1987, det blir 13 år. Tretton år av ostörd tillväxt och omkring 3500 vattningar har givit en i fönsterbänksodlingssammanhang enorm planta. Jag har vid flera tillfällen skurit av sidoskott som tenderat att växa utanför barkbiten och givit bort dessa till orkidévänner och bekanta.

Jag var tvungen, plantan hade blivit ohanterligt stor för min fönsterbänksodling, och med plantans sakta klättrande uppför barkbiten försköts tyngdpunkten på sådant sätt att hela barkmontaget hängde mer vågrätt än lodrätt.

De klubbformade långsträckta bulberna blir upp till 40 cm långa, och med sex ledande årsskott hade jag i år sex blomstänglar. Det var säkert mer än sextio, 10 cm stora blommor, utslagna samtidigt, ungefär en vecka efter EOC i Köpenhamn.

Min planta tillhör den vårblommande varianten, det lär finnas en variant som blommar direkt efter avslutad tillväxt under hösten. Under hela vintern vilar min planta med sina gröna blomskidor mellan de båda bladen i toppen på bulberna. Blomskidorna brukar bli bruna och intorkade under vintern och detta

är inget att ängslas över, det ingår i plantans naturliga årscykel. I en del litteratur står att man bör klippa upp och öppna dessa torra blomskidor för att undvika risken att de späda blomknopparna i botten på skidan ska ruttna. De senaste åren har jag struntat i detta och det har gått bra, kanske kan det bero på att fönsterbänksodling ger lägre luftfuktighet än växthusodling och därmed liten risk för röta i blomskidorna. Du ska inte låta dig luras och klippa bort hela blomskidan i tron att allt har vissnat ned, för under våren sväller de små, späda blomknopparna upp med ansenlig hastighet och bryter själva igenom sin bruna skyddande skida.